

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-241/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marijanu Glavašu, u pravnoj stvari tužiteljice Dijane Gorički (OIB: 26191868077) iz Bedekovčine, Naselje Glumpaki 3, koju zastupa punomoćnica Ivana Šuti, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Šebalj, Mraz i Šuti j.t.d., Zagreb, protiv tuženika Erste&Steiermärkische Bank d.d. (OIB: 23057039320), Rijeka, Jadranski trg 3A, kojega zastupa punomoćnik Damir Metelko, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 6. svibnja 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnice tužiteljice Petre Rundek, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 25. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnim dio odredbe sadržan u članku 10. Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51404627-5102928104 od 30. ožujka 2006., koji glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 2,5000 % (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno = 200,00 HRK (dvjestoHRK), obračunate s datumom Ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana."

II Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d.d. isplatiti tužiteljici Dijani Gorički iznos od 525,24 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 1. travnja 2006. do isplate, i to za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određivala za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a za razdoblje od 30. prosinca 2023. pa nadalje po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, kao i

naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 553,08 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 25. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana.

III Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi i tijekom postupka navodi da je u svojstvu korisnice kredita 30.3.2006. s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51404627-5102928104 kojim se tuženik obvezao staviti tužiteljici na raspolaganje iznos od 34.176,88 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, po srednjem tečaju banke na dan puštanja kredita u tečaj, dok se navedeni iznos tužiteljica obvezala vratiti s pripadajućim kamatama, u vrijeme i način utvrđen ugovorom. Prema dijelu odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu citiranoj u izreci presude tužiteljica se obvezala podmiriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva te je 31.3.2006. tužiteljici naplaćena predmetna naknada u iznosu od sada 525,24 EUR. S obzirom da iz spornog dijela odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da će tuženik naplatiti naknadu za obradu kredita u skladu s aktima banke, a kako Ugovor ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja te naknade, razvidno je da je tom odredbom tuženik proizvoljno odredio visinu naknade, a o čemu se nije pojedinačno pregovaralo, to je takva ugovorna odredba ništetna jer je prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača. Osim toga, ta odredba je i neodrediva (ne sadrži jasno definirane parametre o načinu određivanja i izračunu visine naknade) te protivna načelu savjesnosti i poštenja (radilo se o standardiziranom ugovoru, unaprijed sročenom i priređenom od tuženika kao jače ugovorne strane i koji je nametnuo takvu odredbu tužiteljici) i iz tih razloga nepoštena i time ništetna. Slijedom svega toga, tužiteljica u konačnici predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi ništetnost dijela gore spomenute odredbe, kao i naložiti tuženiku isplata – povrat iznosa od 525,24 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 1.4.2006. (tuženik je nepošten stjecatelj) do isplate i troškovima postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu i kasnije u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva, dok visinu zahtjeva za isplatu ne čini spornom. Ističe da tužiteljica nije dokazala svojstvo potrošača koje se ne predmnijeva, a nastavno navodi da odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije nepoštena i posljedično ništetna. Naknada za obradu kredita valjana je ugovorena, a ista nije bila protivna tada pozitivnim propisima i predstavljala je redoviti trošak kreditiranja uobičajen u poslovanju financijskih institucija. Naznačena ugovorna odredba bila je jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije niti dopušteno ispitivati njezinu poštenost, a sve i da se to može činiti tužiteljica ničim ne dokazuje da je takva odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je u konkretnom slučaju o naplati naknade prethodno bila informirana putem promotivnih materijala tuženika, dostupnih i prikazanih odluka i službenika, kao i njezinoj visini, a ista naknada ekvivalentna je izvršenim uslugama tuženika kod obrade kredita (operativni troškovi, materijalni troškovi, troškovi trećih strana i povezani regulatorni troškovi). Ističe i prigovor zastare, osporava zatraženi tijek

zateznih kamata te konačno predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu troškova postupka.

3. U provedenom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51404627-5102928104 od 30.3.2006., dopis tuženika od 23.12.2024., pregled prometa po partiji kredita, tuženikov obračun naknade, promotivni letak tuženika, izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora za građanstvo za fizičke osobe, saslušana je tužiteljica.

4. Svi provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23 - dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjevi su osnovani.

6. Između stranaka nije sporno da su tužiteljica i tuženik 30.3.2006. sklopili Ugovor o kreditu br. 2402006-1031262160/51404627-5102928104, a kojim je tuženik kao banka odobrio i isplatio tužiteljici kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 34.176,88 CHF obračunato po srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj, uz rok otplate kredita od 144 mjeseci u mjesečnim anuitetima. Kredit je bio ugovoren za zatvaranje obveza (iz minusa u plus), a u dijelu odredbe točke 10. Ugovora pod nazivom "Naknada" ugovoreno je da je za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita – ovdje tužiteljica dužna prije korištenja kredita platiti 2,500 % naknade na iznos kredita, odnosno minimalno 200,00 kn, obračunate s datumom Ugovora, s time da je tužiteljica izrazila suglasnost da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana.

8. Nadalje, nije sporno da je 31.3.2006. tuženik doista tužiteljici naplatio spomenutu naknadu za obradu kredita u iznosu od tadašnjih 3.957,43 kn, a što sada predstavlja iznos od 525,24 EUR. Između stranaka svakako je ostalo sporno da li je predmetna ugovorna odredba kojom je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za obradu kredita ništetna te ovisno o tome pripada li tužiteljici pravo na povrat tako isplaćenog iznosa.

9. Prema odredbi čl. 81. st. 1. u vrijeme sklapanja Ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03. – dalje: ZPP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odredbi st. 2. istoga članka navedeno je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi st. 4. tog članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

10. Iz predmetnog Ugovora razvidno je da se radilo o potrošačkom ugovoru i to unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru tuženika na koji tužiteljica nije imala utjecaj, a što je u svom iskazu koji sud prihvaća kao iskren i uvjerljiv dodatno potvrdila

i sama tužiteljica. S obzirom na navedeno, a u skladu s gore citiranim odredbama ZZP-a, na tuženiku je u ovom postupku bio teret dokazivanja da se o spornoj ugovornoj odredbi o naplati naknade za obradu kredita pojedinačno pregovaralo, a što tuženik ovdje ničim ne dokazuje. Tako tuženik npr. ne dokazuje da su stranke prije i u vrijeme sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarale i utvrdile egzaktno parametre i način obračuna sporne naknade kojim bi tužiteljici bilo valjano obrazloženo što ugovorena naknada obuhvaća i zašto se naplaćuje, što sve pak ukazuje da je tuženik prema svom vlastitom nahođenju odredio visinu naknade i nametnuo je tužiteljici, pa stoga takva odredba nije razumljiva te nedvojbeno dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju visina naknade isključivo ovisila o odluci jedne ugovorne strane – ovdje tuženika. Tužiteljici su u ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma obračuna naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje iz te odredbe mogu proizaći, pa kako je ta odredba Ugovora o zaračunavanju naknade u konačnici ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti obračuna, to je predstavljalo odredbu koja je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice jer je nastala situacija da je tuženik, kao vjerovnik, jednostrano odredio i nametnuo obvezu tužiteljici koju ista nije mogla valjano predvidjeti, na nju utjecati niti provjeriti njezinu visinu zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja. Iz tih razloga sporna odredba točke 10. Ugovora ukazuje se nepoštenom i stoga ništetnom (čl. 87. ZZP-a).

11. S obzirom na prethodno utvrđenje o ništetnosti spomenute ugovorne odredbe u smislu citiranih odredbi ZZP-a u svezi odredaba čl. 322. i čl. 324. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 35/05. - dalje: ZOO/), pri tome shodno valja primijeniti odredbu čl. 323. st. 1. ZOO-a o posljedicama ništetnosti tj. vraćanju primljenog po osnovi ništetne odredbe uz odgovarajuću primjenu odredaba o vraćanju stečenog bez osnove. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako je prema nalazu suda tuženik nepošten stjecatelj (istom je kao banci s obzirom na sve gore navedene okolnosti moralo biti poznato da se radi o nepoštenoj i stoga ništetnoj odredbi), to je isti u obvezi vratiti tužiteljici nepripadno stečeni iznos koji je obračunao i naplatio tužiteljici kao naknadu za obradu kredita, sve sa zateznim kamatama tekućim od dana stjecanja.

12. Slijedom izloženoga, valjalo je prihvatiti tužbeni zahtjev te uz prethodno utvrđenje ništetnosti osporene odredbe naložiti tuženiku isplatu iznosa od ukupno 525,24 EUR za koji je provedenim dokazima utvrđeno da je od strane tuženika stečen bez osnove. Zatezne kamate u skladu s gore izloženim i traženju tužiteljice teku od prvog dana iza dana nepripadnog stjecanja spornog iznosa pa je tako i odlučeno u izreci presude. Stopa zatezne kamate temelji se prvotno na odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine", br. 153/04.), a nakon 1.1.2008. na odredbama čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZO).

13. Tuženik svojim navodima nije uspio osporiti osnovu potraživanja tužiteljice. Za ovaj sud nije sporno da općenito odredba o naknadi za obradu kredita nije ništetna, međutim to ne isključuje njezinu eventualnu ništetnost ukoliko se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te je uzrokovala neravnotežu između potrošača i trgovca kao

što je i utvrđeno u ovom konkretnom slučaju. Tijekom ovog postupka tuženik nije niti pokušao detaljno obrazložiti strukturu stvarnih troškova koji bi navodno bili obuhvaćeni i podmireni spornom naknadom, kao i njihovu visinu, dok samo paušalno navodi da su istom podmireni operativni troškovi (trošak rada zaposlenika banke), materijalni troškovi (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak energenata, trošak razmjene podataka s trećim osobama), troškovi trećih strana koji sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine) te povezani regulatorni troškovi (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita i sl.). Međutim, sam način određivanja naknade u postotnom, a ne nominalnom iznosu jasno ukazuje da se ugovorena i naplaćena naknada ne može dovoditi u vezu s tuženikovim stvarnim troškovima sklapanja ugovora (nejasno je zašto bi sami po sebi ti troškovi bili viši ukoliko je iznos kredita viši). Okolnost da je naknada za obradu kredita prethodno bila predviđena i navedena u tuženikovim promotivnim materijalima i odlukama ovdje nije odlučna, a s obzirom da tužiteljica nesporno nije imala nikakav utjecaj na sadržaj istih. Sporna odredba o naknadi za obradu kredita svakako ne predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu kako je isti određen odredbom čl. 1021. ZOO-a, dakle ne radi se o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. Prema odredbi čl. 3. t. 1. ZZP-a potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz takve zakonske definicije pojma potrošača razvidno je da je prilikom ocjene predstavlja li određeni pravni posao potrošački ugovor bitan samo objektivni funkcionalni kriterij, dakle sklapa li fizička osoba konkretni ugovor radi obavljanja osobnih-privatnih potreba ili u okviru i u svrhu svoje profesionalne ili poduzetničke djelatnosti. Iz Ugovora o kreditu razvidno je da je isti sklopljen za zatvaranje ranijih obveza te je u istom tužiteljica nastupala kao fizička osoba, što bi sve ukazivalo da se radilo o potrošačkom ugovoru, dakle na tuženiku je bio teret dokazivanja suprotnog što u ovom postupku prema nalazu suda nije uspio učiniti. Tako i iz iskaza tužiteljice proizlazi da je predmetni kredit ugovorila radi zatvaranja ranijeg kredita podignutog za dovršetak obiteljske kuće u kojoj tužiteljica živi s obitelji, dakle isključivo za osobne privatne svrhe. U odnosu na istaknuti prigovor zastare za napomenuti je da zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva (što je ovdje slučaj) počinje teći tek od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.), a kako se tek ovom nepravomoćnom odlukom utvrđuje ništavost sporne odredbe o naknadi, to zastarni rok od 5 godina koji se ovdje primjenjuje (čl. 225 ZOO-a) nije niti počeo teći za utuženo potraživanje tužiteljice te stoga zastara svakako nije mogla nastupiti.

14. Trošak tužiteljice odnosi se na trošak zastupanja iste po punomoćnici odvjetnici i to: za sastav tužbe – 50 bodova (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /„Narodne novine“, br. 138/23. - dalje Tarifa/), za sastav podneska od 31.3.2025. (koji iako je podnesen bez prethodnog odobrenja sud smatra svrsishodnim u ovom postupku) – 50 bodova (Tbr. 8. t. 1. Tarife u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife) te za zastupanje na ročištima 2.3.2026. i 6.5.2026. – 2 x 50 bodova = 100 bodova (Tbr. 9. t. 1. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), sve prema vrijednosti predmeta spora od 525,24 EUR (koju je sud odredio primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZZP-a na prigovor tuženika uzimajući u obzir da ovdje istaknuti zahtjev za utvrđenje samo služi za ocjenu osnovanosti zahtjeva za isplatu u tom iznosu), što ukupno čini 200 bodova koji

primjenom Tbr. 54. Tarife daju iznos od 400,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak PDV-a na troškove zastupanja u iznosu od 100,00 EUR, kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,54 EUR i ovu presudu u istom iznosu sve sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23.) i Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 37/23.), što sveukupno čini trošak tužiteljice u iznosu od 553,08 EUR.

15. Kako je tužiteljica u cijelosti uspjela u parnici, valjalo je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a naložiti tuženiku naknaditi troškove tužiteljici u cijelosti, odnosno odbiti zahtjev tuženika za naknadu troškova.

16. Odluka o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, a ista teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. ZO-a.

U Zagrebu 25. svibnja 2026.

SUDAC:
MARIJAN GLAVAŠ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

- 1. pun. tužiteljice
- 2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-7f695**

Kontrolni broj: **0ddcb-7f519-6f50d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.